

DZIEGIEĆ (2) *sb m*

dziegieć (1), **dziekieć** (1); *dziegieć SienLek; dziekieć RejZwierz.*

Oba e jasne.

sg [*N dziekieć.*] ◇ *I dziegci(e)m* (2).

Sł stp: dziegić, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Gęsta ciecz, rodzaj smoły otrzymywanej z suchej destylacji kory brzoźowej, stosowanej w lecznictwie jako maść; pix liquida betullae adustae, sutorium unguen a. atramentum Cn (2) : Dobrze téż wśeláki párch mázác/ dźiegiem/ zmiéřzawfzy z mlékiem y z fołá zárówno SienLek 181; [Dźiekiec/ Pix, atramentum sutorium Volck Eee4.]

Iron. O oleju świętyimi zwanym též olejem katechumenów, używanym przy chrzcie (1): Nápluyże mu [dziegięciu] ná oczy/ miły dobrodzyeiu/ A potym mu namáżeřz/ ná czoło oleiu. Náfolże dobrze gębę/ [..] Prořto ták Apořtoli/ gdy ná řwiecie byli/ Słucháiąc Páńřkyey woley/ takim dzyekciem krzcili. RejZwierz 107.

WK, BC